

ECKHART TOLLE este considerat unul dintre cei mai originali și mai inspirați călăuzitori spirituali ai timpului nostru. S-a născut în Germania, unde și-a petrecut primii 13 ani din viață. După ce a absolvit Universitatea din Londra, a devenit cercetător și îndrumător la Universitatea Cambridge. La 29 de ani, în urma unei transformări spirituale profunde, vechea sa identitate a fost literalmente dizolvată și viața i s-a schimbat radical.

Următorii ani și i-a dedicat înțelegerii, integrării și aprofundării acestei transformări, care a marcat începutul unei pasionante experiențe spirituale.

Eckhart Tolle nu s-a aliniat niciunei tradiții sau religii, dar nici nu a respins vreuna. Învățăturile sale transmit un mesaj simplu și în același timp profund, cu claritatea și simplitatea vechilor maestri spirituali: există o cale către eliberarea de suferință și dobândirea păcii interioare.

De același autor, la Curtea Veche Publishing au mai apărut: *Puterea prezentului*, *Puterea prezentului. Ghid practic și Liniștea vorbește*.

eckhart **TOLLE**

un
**PĂMÂNT
NOU**

Trezirea conștiinței umane

Ediția a IV-a

Traducere din engleză de
CARMEN NEACȘU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TOLLE, ECKHART

Un pământ nou : trezirea conștiinței umane / Eckhart Tolle ;

trad. de Carmen Neacșu. - Ed. a 4-a - București: Curtea Veche Publishing, 2019

ISBN 978-606-44-0242-4

I. Neacșu, Carmen (trad.)

159,9

Corector: Elena Tătaru

Tehnoredactor: Irinel Niculae

CURTEA VECHÉ PUBLISHING

str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091

redacție: 0744 55 47 63

distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21

fax: 021 223 16 88

redacție@curteaveche.ro

comenzi@curteaveche.ro

www.curteaveche.ro

ECKHART TOLLE

A New Earth: Awakening to Your Life's Purpose

Original English language edition published by Dutton, division of Penguin USA

Copyright © 2005 by Eckhart Tolle

Romanian edition copyright © CURTEA VECHÉ PUBLISHING,

2019 by Eckhart Tolle.

All rights reserved.

Carte publicată pentru prima dată în limba română
la Curtea Veche Publishing în anul 2008.

© Curtea Veche Publishing, 2019

pentru prezenta versiune în limba română

ISBN 978-606-44-0242-4

Cuprins

Capitolul 1	
Înflorirea conștiinței umane	9
Capitolul 2	
Egoul: starea curentă a umanității	29
Capitolul 3	
Nucleul egoului.....	60
Capitolul 4	
Interpretarea de roluri: multiplele fațete ale egoului.....	84
Capitolul 5	
Corpul-durere.....	123
Capitolul 6	
Eliberarea.....	151
Capitolul 7	
Aflați cine sunteți cu adevărat	173
Capitolul 8	
Descoperirea spațiului interior.....	207
Capitolul 9	
Scopul vostru interior	238
Capitolul 10	
Un pământ nou	258

CAPITOLUL 1

Înflorirea conștiinței umane

Evocare

Planeta Pământ, în urmă cu 114 milioane de ani, într-o dimineață oarecare, imediat după răsărit: prima floare se deschidea către soare. Anterior acestui eveniment spectaculos care vestea o transformare în evoluția vieții plantelor, planeta era deja de milioane de ani acoperită de vegetație. Probabil că prima floare n-a supraviețuit prea mult, iar apariția florilor a rămas un fenomen răzleț din cauza condițiilor de bună seamă nefavorabile încă răspândirii sale. Până într-o zi când a fost atins un prag critic, după care pe toată întinderea planetei trebuie să fi urmat o explozie de culoare și parfum — pe care o eventuală conștiință-martor ar fi perceput-o, desigur, dacă ar fi fost prezentă.

Mult mai târziu, aceste ființe delicate și parfumate pe care noi le numim flori aveau să joace un rol esențial în evoluția conștiinței altor specii. Oamenii au fost din ce în ce mai atrași și fascinați de ele. Pe măsură ce conștiința oamenilor s-a dezvoltat, florile au fost probabil primul lucru lipsit de un scop utilitar, adică de orice legătură cu supraviețuirea,

Respect pentru oameni și cărți

pe care l-au prețuit. Au fost sursă de inspirație pentru nenumărați artiști, poeți și mistici. Isus ne spune să contemplăm florile și să învățăm de la ele cum să trăim. Despre Buddha se spune că ar fi susținut odată o „predică tăcută“, în timpul căreia a ținut în mână o floare și nu a făcut altceva decât s-o privească. După un timp, unul dintre cei de față, un călugăr pe nume Mahakasyapa, a zâmbit. Se spune că acesta ar fi fost singurul care înțelesese predica. Legenda spune că acel zâmbet (echivalent cu trezirea spirituală) a fost transmis de la un maestru la altul timp de douăzeci și opt de generații succesiv, dând naștere, mult mai târziu, zenului.

Privind frumusețea unei flori, oamenii pot avea momente — oricât de efemere — de conștientizare a frumosului ca parte esențială a ființei lor celei mai lăuntrice, a adevăratei lor naturi. Prima revelație a frumuseții a constituit unul dintre cele mai semnificative evenimente din evoluția conștiinței umane. Sentimentul bucuriei și cel al iubirii sunt intrinsec legate de această revelație. Fără ca noi să ne dăm foarte bine seama de acest lucru, florile au devenit pentru noi expresia materială a ceea ce este în noi înșine mai elevat, mai sacru și, în ultimă instanță, lipsit de formă. Efemere, eterice și mai delicate decât plantele din care au apărut, florile au devenit un fel de mesageri ai unui alt tărâm, un fel de punte între lumea formelor fizice și cea fără de formă. Nu numai că aveau un parfum delicat, care plăcea oamenilor, ci aduceau totodată și mireasma tărâmului spiritual. Folosind cuvântul „iluminare“ într-un sens mult mai larg decât este acceptat în mod convențional, am putea privi florile drept întruchiparea iluminării plantelor.

Se poate spune despre orice formă de viață — minerală, vegetală, animală sau umană — că se îndreaptă către

„iluminare“. Totuși, fenomenul acesta este extrem de rar, căci el presupune mai mult decât un progres evolutiv: implică o discontinuitate în dezvoltare, un salt la un nivel de Ființare total diferit și, ceea ce este cel mai important, o diminuare a caracterului material.

Există ceva mai greu și mai impenetrabil decât roca, forma cea mai densă dintre toate? Și, cu toate acestea, structura moleculară a unor roci este supusă unei transformări în urma căreia acestea devin transparente, rezultând cristalele. Există cărbuni care, supuși unei călduri și presiuni de neimaginat, se transformă în diamante, în timp ce unele minerale grele se transformă în alt fel de pietre prețioase.

Majoritatea reptilelor târătoare, viețuitoarele cele mai legate de pământ, au rămas neschimbate de milioane de ani. Totuși, unora dintre ele le-au crescut pene și aripi și s-au transformat în păsări, sfidând astfel forța gravitației, care le dominase atât timp. Nu și-au îmbunătățit mersul sau târâtul, ci, prin deplina lor transcendere, acestea au devenit zbor.

Din vremuri imemorabile, florile, cristalele, pietrele prețioase și păsările au avut o semnificație specială pentru spiritul uman. Ca orice alte forme de viață, sunt și ele, desigur, manifestări temporare ale Vieții unice și Conștiinței unice, care reprezintă sursa. Semnificația lor specială, fascinația pe care o exercită asupra oamenilor și afinitatea omului față de aceste făpturi pot fi atribuite calității lor eterice.

Dacă acceptăm ideea existenței unei anumite Prezențe, printr-o atenție tăcută, dar vie, percepția umană poate sesiza esența divină a vieții, acea conștiință sau acel spirit ce sălășluiește în fiecare creatură, în fiecare formă de viață și o poate recunoaște ca fiind propria ei esență, iubind-o

astfel ca pe sine însăși. Însă până când nu se va întâmpla acest lucru, cei mai mulți dintre oameni vor vedea doar forma exterioară și nu vor fi conștienți de esența lăuntrică, tot așa cum nu sunt conștienți de propria esență și se identifică exclusiv cu forma lor fizică și psihologică.

Totuși, în cazul unei flori, al unui cristal, al unei pietre prețioase, al unei păsări, chiar și o persoană lipsită de Prezență poate simți ocazional că este vorba despre ceva mai mult decât simpla existență fizică a formei respective, fără să știe că acesta este motivul atracției și afinității pe care le resimte. Datorită naturii lor eterice, formele acestea ascund mai puțin spiritul care sălășluiește în ele decât se întâmplă la alte forme de viață — excepție în cazul acestora din urmă fac formele de viață nou-născută: bebelușii, cățelușii, pisicuțele, mieii și așa mai departe. Acestea sunt fragile, delicate, nu sunt încă statornicite ferm în materialitate. În ele mai strălucesc o anumită inocență, o dulceață și o frumusețe ce nu aparțin acestei lumi. Ele produc încântare și unor oameni relativ insensibili.

Așadar, atunci când contemplați cu atenție vie o floare, un cristal sau o pasăre fără ca în acele momente să le denumiți în mintea voastră, ele devin o fereastră către lumea fără de forme. Se produce o deschidere interioară, oricât de mică, spre tărâmul spiritului. Din acest motiv, cele trei forme de viață „iluminate“ au jucat un rol atât de important în evoluția conștiinței umane din vremuri străvechi; din acest motiv, bijuteria florii de lotus este simbolul central al budismului, iar o pasăre albă, porumbelul, poartă semnificația Sfântului Duh în creștinism. Acestea au pregătit terenul pentru o schimbare mai profundă în conștiința planetară, menită a se produce în cadrul speciei umane. Este trezirea spirituală ai cărei martori începem acum să fim.

Scopul acestei cărți

Este pregătită umanitatea pentru o transformare a conștiinței, o înflorire interioară atât de radicală și profundă, încât, în comparație cu ea, florile, oricât de frumoase ar fi fiind, nu sunt decât o palidă reflexie? Pot ființele umane să-și piardă densitatea structurii minților lor condiționate, pentru a deveni asemenea cristalelor și pietrelor prețioase, ca să spunem așa, transparente față de lumina conștiinței? Pot ele sfida atracția gravitațională a materialismului și materialității, ridicându-se deasupra identificării cu forma care menține egoul în viață și care le condamnă să fie prizonierele propriei lor personalități?

Posibilitatea unei astfel de transformări a constituit mesajul central al marilor învățături spirituale ale omenirii. Mesagerii — Buddha, Isus și alții, nu toți cunoscuți — au reprezentat florile timpurii ale umanității. Aceștia au fost precursorii, acele ființe rare și valoroase. O înflorire cu largă răspândire nu era încă posibilă în acele vremuri, iar mesajul lor a ajuns să fie în foarte mare măsură greșit înțeles și adesea mult deformat. Nu încapă îndoială că el nu a reușit să transforme comportamentul uman la scară largă, ci doar pe cel al unui mic procent de oameni.

Oare în prezent este umanitatea mai pregătită decât era în vremea acelor primi învățători? Din ce motiv ar fi mai pregătită acum? Ce puteți face — dacă există ceva ce ați putea face — pentru a produce sau accelera această schimbare în plan interior? Ce anume caracterizează vechea stare de conștiință egotică și prin ce indicii se face recunoscut noul tip de conștiință? Acestea și altele sunt întrebări esențiale de care ne vom ocupa în cartea de față. Mai important este faptul că această carte în sine este un instrument de transformare,

rezultând din răsărirea unei conștiințe noi. Ideile și conceptele prezentate aici pot fi importante, dar sunt secundare. Ele nu fac decât să indice direcția în vederea trezirii. Pe măsură ce veți citi, în interiorul vostru se va produce o schimbare.

Scopul principal al acestei cărți nu este acela de a adăuga noi informații sau credințe minții voastre și nici acela de a încerca să vă convingă de ceva anume, ci de a înfăptui o schimbare în conștiința voastră, cu alte cuvinte, de a vă trezi. În acest sens, cartea pe care o țineți în mână nu este una „interesantă“. Pentru a o vedea interesantă trebuie să păstrați distanța, să jonglați cu ideile și conceptele din mintea voastră, să aprobați sau să dezaprobați. Cartea aceasta este despre voi. Ea vă va modifica starea conștiinței, altfel rostul ei va fi nul. Ea îi poate trezi doar pe cei care sunt pregătiți. Nu oricine este pregătit, dar mulți sunt, și cu fiecare persoană care se trezește, avântul în conștiința colectivă crește, înlesnind drumul altora. Dacă nu știți ce înseamnă trezire, citiți cartea. Doar trezindu-vă veți putea cunoaște adevăratul înțeles al acestui cuvânt. Este suficientă o străfulgerare pentru a iniția procesul de trezire, iar acesta este ireversibil. Pentru unii, străfulgerarea va apărea în timp ce citec cartea. Pentru mulți alții, procesul a început deja, chiar dacă ei n-au realizat, poate, lucrul acesta, iar cartea îi va ajuta să-l identifice. În cazul unora, procesul poate să fi început din cauza unei pierderi sau a suferinței, pentru alții, prin intermediul contactului cu un învățator sau o învățătură spirituală, datorită lecturii cărții *Puterea prezentului*¹ sau a altei cărți spirituale și, în consecință, transformatoare — sau prin orice altă combinație a conjuncturilor

¹ Eckhart Tolle — *Puterea prezentului*, Curtea Veche Publishing. (N. red.)

anterioare. Dacă procesul de trezire a început în interiorul vostru, lectura acestei cărți îl va accelera și-l va intensifica.

Un aspect esențial al trezirii îl reprezintă conștientizarea faptului că sunteți adormiți, conștientizarea egoului care gândește, vorbește și acționează și, de asemenea, conștientizarea procesului mental condiționat în mod colectiv, care perpetuează starea de toropeală a spiritului. Din acest motiv, cartea de față indică principalele aspecte ale egoului și ale modului în care operează acesta în interiorul individului și în cadrul colectivității. Faptul acesta este important din două motive conexe: primul este acela că, dacă nu cunoașteți mecanica elementară de la baza funcționării egoului, nu-l veți putea conștientiza și veți cădea iar și iar în capcana identificării cu el. Aceasta înseamnă că el preia controlul asupra voastră — un impostor care pretinde a fi voi. Al doilea motiv are legătură cu faptul că actul conștientizării în sine reprezintă una dintre modalitățile prin care are loc trezirea. Atunci când observați inconștienta care vă caracterizează, cea care face posibilă observarea *este chiar* conștiința ce răsare în voi, *este chiar* trezirea. Lupta cu egoul nu poate avea sorti de izbândă, așa cum lupta cu întunericul nu are sorti de izbândă. Lumina conștiinței este tot ceea ce vă trebuie. Voi sunteți acea lumină.

Disfuncția noastră moștenită

Dacă cercetăm în profunzime religiile străvechi și tradițiile spirituale ale umanității, vom descoperi că, dincolo de numeroasele diferențe de suprafață, există două intuiții fundamentale în privința cărora cele mai multe sunt de acord. Cuvintele utilizate pentru a descrie acele intuiții diferă, însă toate indică un dublu adevăr fundamental.

Primul aspect al acestui adevăr îl reprezintă înțelegerea faptului că starea „normală” de spirit a majorității ființelor umane implică într-o mare măsură ceea ce am putea denumi o disfuncție sau chiar nebunie. Anumite învățături ce stau la baza hinduismului se apropie poate cel mai mult de perceperea acestei disfuncții ca formă de boală mintală colectivă. Textele fundamentale ale hinduismului o denumesc *maya*, vâlul iluziei. Ramana Maharshi, unul dintre cei mai mari înțelepți ai Indiei, afirmă fără ocolișuri: „Mintea este *maya*.”

Budismul se exprimă în alți termeni. Buddha spune că mintea oamenilor, în starea ei obișnuită, creează *dukkha*, ceea ce s-ar putea traduce prin suferință, lipsa satisfacției sau pur și simplu nefericire. El vede în aceasta o caracteristică a condiției umane. Oriunde ai merge, orice ai face, spune Buddha, vei avea parte de *dukkha* și vei ajunge la ea în orice situație, mai devreme sau mai târziu.

Conform învățăturilor creștine, starea colectivă normală a umanității este cea de „păcat originar”. Cuvântul *păcat* a fost foarte greșit înțeles și interpretat. În traducere literală din greaca veche în care a fost scris Noul Testament, a păcătui înseamnă *a rata esențialul* existenței umane. Înseamnă a trăi fără pricepere, orbește și, din această cauză, a suferi și a provoca suferință. Și de data aceasta, termenul, eliberat de bagajul cultural și de interpretări greșite, trimite înspre disfuncția inerentă condiției umane.

Realizările umanității sunt impresionante și incontestabile. Am creat opere sublime în domeniul muzicii, literaturii, picturii, arhitecturii și sculpturii. Mai recent, știința și tehnologia au adus schimbări radicale în modul nostru de viață și au făcut posibile lucruri ce ar fi fost considerate

miraculoase în urmă cu două sute de ani. Nu există nicio îndoială: mintea umană este foarte inteligentă. Însă tocmai această inteligență a ei este atinsă de nebunie. Știința și tehnologia au amplificat impactul distructiv pe care disfuncția minții umane îl are asupra planetei, asupra altor forme de viață și asupra oamenilor înșiși. De aceea în istoria secolului al XX-lea se regăsește cel mai bine această disfuncție, această nebunie colectivă. Mai mult, disfuncția se intensifică și se accelerează în prezent.

Primul Război Mondial a izbucnit în 1914. Războaiele distructive și crude, pornite din teamă, lăcomie și dorința de putere, au reprezentat evenimente obișnuite de-a lungul întregii istorii a umanității, la fel ca sclavia, tortura și violența la scară mare, generată de aspecte religioase și ideologice. Oamenii au avut de suferit mai mult din cauza semenilor decât din cauza dezastrelor naturale. Până în 1914 fuseseră inventate deja — de către mintea foarte inteligentă a omului — nu doar motorul cu combustie internă, ci și bombe, mitraliere, submarine, aruncătoare de flăcări și gaz toxic. Inteligența în serviciul nebuliei! În războiul static de tranșee din Franța și Belgia au pierit milioane de oameni în scopul câștigării câtorva kilometri de noroi. În 1918, când s-a terminat războiul, supraviețuitorii au privit oripilați, fără să poată înțelege, dezastrul lăsat în urmă: zece milioane de oameni uciși și mulți alții mutilați sau desfigurați. Niciodată nu mai fuseseră efectele nebuliei umanității atât de distructive, atât de vizibile. Însă nici nu le trecea prin minte că acesta era doar începutul.

Până la sfârșitul secolului, numărul celor care muriseră căzând victime violenței semenilor lor depășea o sută de milioane. Nu doar războaiele între națiuni au fost cele care le-au provocat moartea, ci și exterminarea în masă și

genocidele, cum a fost cazul uciderii a douăzeci de milioane de „dușmani de clasă, spioni și trădători“ în Uniunea Sovietică condusă de Stalin sau al ororilor indescriptibile ale Holocaustului din Germania nazistă. Mulți au murit, de asemenea, din cauza nenumăratelor conflicte interne de dimensiuni mai mici, ca de pildă Războiul Civil din Spania sau cele din timpul regimului Khmerilor Roșii din Cambodgia, când a fost ucisă un sfert din populația țării.

Nu trebuie decât să ne uităm la știrile zilnice de la televizor pentru a realiza că nebunia nu s-a domolit, ci se prelungește în secolul XXI. Un alt aspect al disfuncției colective a minții umane îl reprezintă violența fără precedent pe care oamenii o îndreaptă asupra altor forme de viață și asupra planetei înseși — distrugerea pădurilor și a vieții altor plante și animale; maltratarea animalelor în fermele industriale; otrăvirea râurilor, oceanelor și aerului. Mânați de lăcomie, neștiutori în ceea ce privește conexiunea lor cu întregul, oamenii persistă într-un comportament care, dacă va mai continua mult, nu poate duce decât la distrugerea speciei umane.

Manifestările colective ale nebuniei existente în miezul condiției umane alcătuiesc cea mai mare parte a istoriei umanității. Aceasta este, într-o măsură extinsă, o istorie a nebuniei. Dacă istoria umanității ar fi evaluată ca un caz clinic al unei singure persoane, diagnosticul ar trebui să fie: paranoia cronică, o înclinație patologică pentru comiterea de crime și acte de violență extremă și de cruzime împotriva celor percepuți ca „dușmani“ — propria inconștiență proiectată în exterior. Nebunie criminală, cu scurte și rare intervale de luciditate.

Teama, lăcomia și dorința de putere sunt forțele motivaționale în plan psihologic ce dau naștere nu doar războaielor și violenței între națiuni, triburi, religii și ideologii, ci și unui conflict nesfârșit la nivelul relațiilor interpersonale. Ele provoacă o deformare a modului de a-i percepe pe ceilalți și a percepției de sine. Din cauza lor interpretați greșit fiecare situație și ajungeți la acțiuni nechibzuite de la care așteptați o eliberare de frică și o satisfacere a nevoii de *mai mult*, o gaură fără fund ce nu va putea fi umplută vreodată.

Însă este important să realizați că frica, lăcomia și dorința de putere nu reprezintă disfuncția despre care vorbim, ci sunt ele însele rezultante ale acestei disfuncții, o iluzie colectivă adânc înrădăcinată în mintea fiecărei ființe umane. Diverse învățături spirituale ne spun că trebuie să abandonăm frica și dorința. Dar, de cele mai multe ori, respectivele practici spirituale nu dau rezultate. Ele nu ajung la rădăcina disfuncției. Teama, lăcomia și dorința de putere nu sunt factorii cauzali ultimi. Încercarea de a deveni un om mai bun pare laudabilă și nobilă, însă strădania în această direcție nu poate fi o reușită dacă nu provocați o modificare în conștiință. Aceasta din urmă este necesară deoarece strădania respectivă este parte a aceleiași disfuncții, fiind o formă mai subtilă și rafinată a potențării sinelui, a dorinței de mai mult și o consolidare a identității conceptuale a individului, a imaginii de sine. Nu deveniți mai buni încercând să fiți buni, ci găsiți bunătatea care deja se află în voi și permițându-i să iasă la iveală. Dar acest lucru este posibil doar dacă se schimbă ceva fundamental în starea voastră de conștiință.

Istoria comunismului, inspirată inițial de idealuri nobile, dovedește limpede ce se întâmplă atunci când oamenii încearcă să schimbe realitatea exterioară — să creeze un nou